

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudce JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **M. C.**, zastoupen JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou se sídlem Klimentská 36, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2019, č. j. MPSV-2019/37888-911, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2020, č. j. 1 Ad 10/2019 - 66,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce JUDr. Anitě Pešulové, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **1.300 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Úřad práce České republiky – krajská pobočka pro hl. m. Prahu usnesením ze dne 20. 11. 2018, č. j. 51305/2018/AAC, zamítl žádost žalobce ze dne 22. 10. 2018 o prominutí pozdního podání námitek. Námitkami žalobce brojil podle § 76 odst. 2 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen „zákon o hmotné nouzi“), proti postupu tohoto úřadu, který spočíval ve zvýšení doplatku na bydlení, sdělenému žalobci oznámeními ze dne 31. 8. 2018 a 12. 9. 2018, a v samotné výplatě zvýšeného doplatku na bydlení, k níž došlo dne 14. 9. 2018. Odvolání žalobce proti usnesení úřadu práce žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím. Správní orgány dospěly k závěru, že žalobci nebránila žádná překážka pro podání včasných námitek, zejména pokud se dostavil osobně na oddělení hmotné nouze dne 6. 9. 2018 a 12. 9. 2018.

[2] Proti napadenému rozhodnutí se žalobce bránil žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Zejména namítal, že žalovaný neuvedl důvody, které ho vedly k závěru, že zmeškání lhůty nelze prominout. Žalobci ve včasném podání námitek bránil nepříznivý zdravotní stav, který mohl být vyvolán i stresem ze stěhování a s tím spojenými problémy.

[3] Městský soud napadeným rozsudkem žalobu zamítl. Uvedl, že z rozhodnutí správních orgánů je patrné, že důvody uváděné žalobcem neshledaly dostatečně závažnými. Městský soud k tomu dodal, že závažnými důvody, pro které lze prominout zmeškání úkonu, jsou takové překážky, které skutečně objektivně brání učinit zmeškaný úkon. Takového charakteru však důvody uváděné žalobcem nejsou. Žalobce se přestěhoval tři měsíce před datem, kdy mohl uplatnit námitky. Z lékařské zprávy z kontroly ze dne 25. 9. 2018, kterou žalobce doložil správním orgánům, nevyplývá, že by byl žalobce v září 2018 hospitalizován, byl mu doporučen klidový režim, nebo jiné omezení, které by ho limitovalo v podání námitek. Dle zprávy byl žalobce ve stabilizovaném stavu, cítil se dobře a byl orientován.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Městský soud se dle stěžovatele nevypořádal s jeho celkovou sociální situací, tj. nepřihlédl k povinnosti se vystěhovat z domova, jeho věku a nepříznivému zdravotnímu stavu.

[5] Městský soud se dále vůbec nevypořádal s námitkami, které stěžovatel uvedl v žalobě. Již v odvolání stěžovatel poukázal na to, že bylo obtížné sledovat přesnou lhůtu pro podání námitek z důvodu prodlení mezi vydáním rozhodnutí a vyplacením dávky. Jen pro upřesnění, stěžovatel podal námitky bezprostředně, jakmile obdržel rozhodnutí o zvýšení dávky, nicméně jeho podání bylo ze strany správního orgánu odmítnuto jako předčasné.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že oznámení o zvýšení dávky bylo vyhotoveno dne 12. 9. 2018 a dávka byla vyplacena dne 14. 9. 2018, k žádnému prodlení proto nedošlo. Stěžovatel neprokázal žádnou závažnou zdravotní indispozici, která by mu v podání námitek bránila. Pokud nyní stěžovatel namítá, že námitky podal bezprostředně po obdržení rozhodnutí o zvýšení dávky, ale úřad práce je odmítl jako předčasné, jedná se o námitku, kterou stěžovatel v řízení před městským soudem neuplatnil. Městský soud se jí tedy nemohl zabývat.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[8] Po posouzení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[9] Kasační soud vyšel ve svém hodnocení z § 76 odst. 1 a 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, které znějí: (1) *Rozhoduje-li orgán pomoci v hmotné nouzi o dávce v případech, kdy se nevydává rozhodnutí, je povinen žadateli doručit písemné oznámení o dávce a její výši. Písemné oznámení o dávce se nedoručuje do vlastních rukou.* (2) *Proti postupu uvedenému v odstavci 1 lze uplatnit do 15 dnů ode dne výplaty první splátky dávky po jejím přiznání nebo ode dne výplaty dávky po jejím přiznání námitky. K námitkám, které byly podány opožděně, se nepřihlíží.*

[10] Oznámení o zvýšení dávky byla dle správního spisu vypravena dne 7. 9. 2018, resp. 13. 9. 2018 a dávka byla po jejím zvýšení vyplacena dne 14. 9. 2018. Dále je ve správním spise založena žádost stěžovatele ze dne 22. 10. 2018 o prominutí zmeškání lhůty k podání námitek včetně námitek a dalších podkladů. Stěžovatel ve svých podáních před správními orgány nepochybně, že námitek podal po uplynutí lhůty k jejich podání dle § 76 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, tj. po uplynutí 15 dnů od výplaty dávky po jejím zvýšení. V odvolání toliko uvedl, že vzhledem k prodlení mezi vydáním rozhodnutí a vyplacením dávky je obtížné sledovat přesně lhůtu pro podání opravného prostředku.

[11] Výslovně stěžovatel opožděnost podaných námitek nepochybně ani v žalobě. V žalobě uvedl, že „*Jen pro upřesnění, žalobce podal námitek bezprostředně, jakmile obdržel rozhodnutí o zvýšení dávky doplatku na bydlení, nicméně jeho podání bylo ze strany správního orgánu odmítnuto jako předčasné*“. Učinil tak ovšem v části žaloby, v níž rekapituloval řízení před správními orgány a uvedenou úvahu již dále nerozvíjel. Neuvedl tedy ani to, jakého se měl správní orgán v této souvislosti dopustit pochybení (bez ohledu na skutečnost, že o podání námitek bezprostředně po obdržení rozhodnutí a jejich odmítnutí pro předčasnost není ve správním spise zmínka). Městský soud proto nepochybil, pokud toto tvrzení nevyhodnotil jako žalobní námítka a blíže se jím nezabýval.

[12] Nad rámec uvedeného lze dodat, že pokud by námitek stěžovatel podal včas, patrně by nemělo žádný smysl žádat o prominutí lhůty k jejich podání a napadat před správním soudem rozhodnutí o neprominutí lhůty, nýbrž naopak domáhat se toho, aby žalovaný správní orgán o včas uplatněných námitkách řádně rozhodl.

[13] Co se týče důvodů pozdního podání námitek, vycházel městský soud z relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 17. 2. 2015, č. j. 7 Azs 13/2015 – 28). Správně z ní dovodil, že závažnými důvody, pro které lze prominout zmeškání úkonu, jsou pouze takové překážky, které skutečně objektivně brání učinit zmeškaný úkon.

[14] Stěhování stěžovatele o několik měsíců předcházelo rozhodnému období pro podání námitek a z doložené lékařské zprávy nevyplývá, že by mu bránil v podání námitek nepříznivý zdravotní stav. Věk stěžovatele (v dané době 71 let) překážkou ve shora uvedeném smyslu také sám o sobě není. Žádné další podstatné okolnosti v řízení před správními orgány nevyšly najevo. Skutečnosti tvrzené stěžovatelem tak samostatně ani ve vzájemném spojení objektivní překážku pro včasné podání námitek nepředstavují.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť je správním orgánem ve věcech pomoci v hmotné nouzi (§ 60 odst. 2 s. ř. s.).

[17] Městský soud ustanovil stěžovateli zástupkyní advokátku JUDr. Anitu Pešulovou. Zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) ve výši 1.000 Kč [11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 3. a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], a dále paušální náhradu hotových výdajů za jeden úkon právní služby ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem tedy 1.300 Kč. Částka ve výši 1.300 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu